

**17 juli 2022, zestiende zondag jaar C**

**Eerste lezing: Genesis 18,1-10a**

**Evangelielezing: Lucas 10,38-42**

### Homilie

Als ik vandaag in een kerk een rondvraag zou doen voor wie van de twee vrouwen in het evangelie wij het meest sympathie hebben, dan denk ik dat Martha met een straatlengte voorsprong wint. Wij, mensen van deze tijd vol actie, we hebben het voor doeners, hier dus voor de hardwerkende Martha. Die Maria, die ongestoord aan de voeten van de Heer zit, ze is, laten we eerlijk zijn, ons type niet. Ik denk trouwens dat ook Jezus die werkzame gastvrijheid van Martha best apprecieert. Hij zegt alleen dat ze zich niet zo druk moet maken, dat wat uiteindelijk telt niet van ons, maar van hem komt.

In de eerste lezing zien we een nog veel sterker voorbeeld van ijverige gastvrijheid. Abraham zit aan de ingang van zijn tent, wellicht wat gevluht voor de hitte, vermoedelijk al aan het indommelen. Maar plots ziet hij drie bezoekers voor zich, en hij schiet in actie. Hij loopt naar hen toe, brengt water en brood, maar wel brood dat zijn vrouw moet bakken en een lekker mals kalf, dat zijn knechten moeten klaarmaken. Er kan niet genoeg gebeuren om het zijn gasten (en hem) naar de zin te maken. Een beetje gênant dat die gasten tijdens de maaltijd vragen waar zijn vrouw is. Hij heeft nog geen woord over zijn vrouw gezegd. "Ik zal wel dit en dat", ja, het zal wel. In de tent natuurlijk is ze, aan het werken. En dan komt die onvoorstelbare zin: "Ik kom binnen een jaar terug en dan zal uw vrouw een zoon hebben." De hoogbejaarde en onvruchtbare Sara zal een kind krijgen. Krijgen, dat is het kernwoord. Iedereen die kinderen heeft begrijpt dat. We weten natuurlijk heel goed hoe onze kinderen er gekomen zijn, we kunnen zelfs natellen waar en wanneer ze verwekt zijn. En toch beseft elke ouder dat kinderen (en kleinkinderen zeker) een geschenk zijn. We krijgen een kind, zoals we in dit leven alles krijgen wat echt belangrijk is. We krijgen de liefde in ons leven, we krijgen het geloof. Alles is genade.

Natuurlijk is wat wij doen belangrijk en vaak noodzakelijk. Toch denk ik dat onze katholieke traditie daarin wat eenzijdig geweest is. We hebben vooral geleerd dat we altijd ons best moeten doen, misschien minder dat we voor God staan met lege en open handen, dat geloven op de eerste plaats ontvangen is. We hebben zelfs geleerd dat we onze hemel moeten verdienen. Natuurlijk is dat niet zo. Hoe hard we ook ons best doen, iemand van ons kan zeggen dat hij of zij die hemel verdient, ik zeker niet. Wij krijgen ook de hemel, het eeuwige geluk, als het ultieme godsgeschenk. Dat is onze hoop en ons geloof. Dat is het beste deel en het zal ons niet ontnomen worden. Amen.

*Dirk Godecharle*